

hogy jó legyen neki.
A körülményekhez képest.
Ennyi fér bele. Magától
képtelen rá. Ezt már
megjegyezhetnétek volna.

Az érzékek birodalma

Fontold meg, ajánlja egy alkalommal
Orfeusznek a pszichológusa,
jó lenne valahogy elfogadni,
hogy Eurüdikének vége, már rég
elment, én nagyon sajnálom. El
nem képzelhetem, mit élsz át,
de azt tudom, fáj, hiába nyúlnál felé,
sosem éred el, hiába beszélnél hozzá,
nem hallgat meg, már jó ideje
Hádésznál van, ott ő az úr, akármit teszel,
ha az alvilágból is hozod vissza,
mindig rajta marad a bűze,
nem lenne az jó neked. Orfeusz
feledve, milyen tanácsot kapott, lement
az alvilágba, a szívéből dalolt, Eurüdiké
ismét mellé társult, és boldogok voltak,
ám Orfeusz csak nem tudta feledni a
Hádésznál érzett szagot, felfelé jövet
visszanézett, és elnehezült lelke,
mire, ezt látván, Eurüdiké
közös jövőjüknek hátat fordított.

Jász Attila

Amikor te magad vagy a hely

SZERETED A SAJÁT KERTEDET, bár most
a fenti rész kiégett a naptól, egy része
pedig megperzselődött, amikor a szél
szétfújta a parazsat a tűzrakóhelyből,

most nem szép, de mégis rendezett,
és helyreáll majd teljesen, ha lesz eső,
ami úgy gyógyít, mint a szeretet,

a lenti, ház előtti rész kicsit eklektikus,
minden nap öntözöd, bokrok, fák, virágok,
növények, mégis úgy kókadoznak napközben,
mintha esti locsolásig se bírnák,

és nem tudod eldönteni, melyik tükrözi
leginkább hűen vissza a lényed, valószínűleg
mindkettő együtt

EGY VADON NŐTT GRÁNÁTALMAFÁT ástál ki,
talán már az eljövendő szerelmednek,
az út mellől, határokon csempészted át,
és arra gondoltál, ha túléli, akkor talán
te is túléled,

ha megmarad, igaz, már lehullatta
a leveleit, de a kertben álladig érő
korábbi csemete is csinált ilyeneket
három éve, amikor elültetted, pedig
őt a derviskolostornál vetted,

mindenesetre él, úgy tűnik, újra hajt
a ledobott levelek után, locsolod hát
szorgalmasan, mintha az életed múlna
azon, hogy eljövendő szerelmed kertjében
is megnőjön fejmagasságig legalább,

hogy legyen még szerelem, különben
semmi értelme gránátalmafa-csemetét
lopni, ültetni, nevelni, ha életben és rajtad
marad, mint Cseh Tamáson a télíkábat,

ebben a borzasztóan száraz, meleg és
egészen végtelennek tűnő nyárban
[Wirth Imre barátom könyvét olvasva]

A MEGVILÁGÍTOTT ÉJSZAKAI NYÍRFA
megint nem enged gyönyörű formáival,
mint télen, amikor a hó fénye tükröződik

meztelen törzsén, és az abból kinyúló
három kar nyújtózik az ég felé
águjjaival,
most ők látszanak az éjszaka mélyében,
a szolárlámpa fényében,

egészen addig nézheted, míg le nem mész,
le nem akarod írni, mert akkor kialszik,
lemerül az utolsó, nyírfa alatti lámpa fénye is
váratlanul,

és megnyugtató álomsötétbe olvad minden
veled együtt

MINDIG IS SZERETTÉL VOLNA hársfát ültetni
a kertedben egyszer, de már eleve gyümölcs-
fákkal vetted meg, akik foglalják a helyet,
de lehet,

hogyan inkább a szemközti domb tetején,
senkiföldjén kellene emléket állítanod
önmagadnak, emléktábla nélkül,

virágzaskor csak a névtelen ültetőt dicsérené,
aki arra jár, illata és szép formája miatt,

aki virágot szed róla, hazaviszi, teának
kiszáritja, íze és gyógyhatása miatt,

a madarak árnyas lombja miatt,

miattad pedig csak a szél sodorja majd
a méhek zümmögő háladalát, és a sokasodó
levelek időtlen üdvözlését *(levél egy balatoni hárs
gazdájához, S. Q.-nak)*

[ÖRÖKLÉTHAIKU]

a régi temetőt zápor mosta néhány perce
azóta kisütött a nap és a csigák is előbújtak
minden rendben van